

здебільшого є просто кореляція світовідчуття у відповідному фокусі. Саме такі навчальні курси мають перспективу.

Список використаних джерел:

1. Братусь І. Інформаційні пошуки доби / І. Братусь // Сучасні проблеми художньої освіти в Україні. 2010. Вип. 6. С. 33-38. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Spkho_2010_6_7

Гуменюк В.В.

аспірант,

*Національний педагогічний університет
імені М.П. Драгоманова*

КІНО У ЖИТТІ НАЦІОНАЛЬНОГО СЕЛА УКРАЇНСЬКОГО ПРИЧОРНОМОР'Я (1920-І – ПОЧАТОК 1930-Х РР.)

Двадцять років стали періодом масового поширення німого кіно в Україні. Попри те, що існував брак фільмів із субтитрами мовами етноспільнот, у національному селі кінокартини стабільно демонстрували п'ять-шість разів на місяць. Траплялися випадки коли оператор однієї пересувної кіноустановки мав задовольняти потреби населення одразу кількох сіл [5, арк. 162]. Унаслідок браку джерел електроенергії певна кількість куплених сільськими громадами стаціонарних кіноустановок тривалий час не була задіяна для кінопоказу [5, арк. 78 зв.]. Тому населення великих сіл, яке було спроможне придбати «стаціонарку» не поспішало відмовлятися від використання кінопристроїв пересувної конструкції [5, арк. 20, 20 зв.].

На початку 1920-х рр. оператори кіноустановок послуговувалися західною або російською дореволюційною продукцією [4, с. 292]. Глядачі полюбили фільми з авантюрним сюжетом, що їх масово виготовляли американські та німецькі кінофабрики [1, с. 6]. Відбувалися покази таких фільмів власного виробництва як «Митя», «Як дбаєш так і маєш», що їх влада визнала шкідливими [5, арк. 162]. виправити ситуацію мала нова радянська кінематографія. У другій половині 1920-х рр. розпочалося активне витіснення західних фільмів із радянського кіноекрану. До 1927 р. вони склали трохи більше четвертої частини від загальної кількості кінострічок, що демонструвалися. Перші радянські художні фільми: «Чудотворець», «Дипломатична таємниця», «Палац і замок», створили серйозну конкуренцію західним і дореволюційним. Особливою популярністю користувався фільм режисера І. Перестіані «Червоні дияволенята» [4, с. 293]. Одночасно влада започаткувала створення національних кіностудій, зокрема, «Немкіно». Її працівники змонтували низку кінохронік та кіножурналів, випустили художньо-ігрову стрічку «Мартин Вагнер». Однак фільми студії мали низький художній і технічний рівень та не окупалися [2, с. 173]. Оскільки кіносеанси у

селі відбувалися приблизно раз на тиждень, послідовний показ нецікавих виготовлених приватними фірмами фільмів впливав на зменшення кількості відвідувачів. Внаслідок цього головний акцент робився на художніх картинах, які знімали провідні радянські кінофабрики. Більшовики вважали, що кіно поряд із радіо було досить дієвим засобом виконання політосвітньої роботи [3, с. 6]. Важливого політичного значення також надавалося виданню світлових газет, що базувалися на матеріалах із місцевого життя. Тому суцільна кінофікація національного села була пов'язана із пропагандистськими функціями стрічок, які мали демонструватися на екранах. Наприклад, фільм «Гей весна йде», що був знятий на початку колективізації з метою залучення селянства до весняної засівної кампанії, демонструвався протягом усього року [5, арк. 162]. Однак більш ніж 60% глядачів оцінювали кіно всього як розвагу. Їм було байдуже до ідейного змісту фільмів [4, с. 293].

Список використаних джерел:

1. В. Х. Кіно. По харківським екранам / В. Х. // Культура і побут. – 1927. – № 5. – С. 6.
2. Задерейчук І. П. Розвиток кіномережі в місцях компактного проживання німецької етнічної групи в Криму в 20 – 30-ті рр. ХХ ст. / І. П. Задерейчук // Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету. – 2010. – Вип. ХХІХ. – С. 171-174.
3. І. Ж. Кінофікація села / І. Ж. // Культура і побут. – 1927. – № 21. – С. 6-7.
4. Лебина Н. Советская повседневность: нормы и аномалии. От военного коммунизма к большому стилю. / Наталия Лебина. – М.: Новое литературное обозрение, 2015. – 488 с.
5. ЦДАВО України, ф. 1., оп. 7, спр. 1765, 302 арк.

Друздєв О.В.

аспірант,

Науковий керівник: Александрович В.С.

доктор історичних наук, професор,

завідувач відділу історії середніх віків,

Інституту українознавства імені І. Крип'якевича

Національної академії наук України

«ЩОДЕННИК НЕЩАСТЬ» СЕНЬЙОРА СТАВРОПІГІЙСЬКОГО БРАТСТВА СТЕФАНА ЛЯСКОВСЬКОГО, ЯК ДЖЕРЕЛО ДО ВИВЧЕННЯ ВЗЯТТЯ ЛЬОВОА ШВЕДАМИ У 1704 Р.

Злам XVII-XVIII ст. позначився багатьма змінами у соціо-економічному та політичному стані Львова. Зовнішньополітична та економічна нестабільність, пов'язана з посиленням Московського царства та початком Північної війни, значно загострила соціальні протиріччя всередині міської громади. Видимим наслідком цього стали події 1704 р., коли місто взяли штурмом війська шведського короля Карла XII. Події цього часу доволі фрагментарно висвітленні в історіографії. Здебільшого, основним джерелом інформації є